

Nero.

Nero Romæ urbis incendiarius suum incendii crimen Christianis per calumniam imputavit, quos etiam crudelibus suppliciis affecit. Apolosotum etiam Petrum cruce & Paulum gladio occidit. Seipsum pugione confodit, p. 4. n. 20.

Nestoriana hæresis.

Nestorianæ hæresis ortus & historia, p. 128. n. 17. & seq.

Nicanum Concilium I.

Nicanæ primæ œcumenicæ Synodi adversus Arianam hæresim, cui per suos Legatos Sylvester Papa præfedit, pag. 68. & seq.

Can. 1. De irregularitate Eunuchorum sponte excisorum, pag. 71.

Can. 2. Prohibet neophytis sacris ordinari, p. 72.

Can. 3. Ne Clerici habitent cum subintroductis feminis exceptis matre, avia & sorore, patrisque non suspectis, *ibid.*

Can. 4. Consecrandum esse novum Episcopum a tribus Episcopis, præsertim & Metropolitanis, p. 74.

Can. 5. De excommunicatis Clericis vel laicis a Clero repellendis, & ne ab aliis ullibi recipiantur ad ministerium aut in Ecclesiis. Deque annuis duobus provincialibus Synodis per Metropolitanam convocandis, in quibus causæ appellationum iudicentur ac dirimantur, p. 75.

Can. 6. Alexandrino, & Antiocheno Episcopis subditæ Provinciæ, Metropolitanorum auctoritas erga singulas Provincias. Et ut in Synodis & declarationibus major suffragiorum pars prævaleat, *ibid.*

Can. 7. Jerosolymæ Episcopo debitus honor, sic tamen, ut ab illo ad Cæsarem in Palæstina Metropolitanam devolvantur appellationes, p. 76.

Can. 8. De Novatianis, qui & Cathari nuncupantur, ad Ecclesiæ unitatem regressis, pristinae sedis vel Ordini restituentibus, dummodo caveatur, ne unum Ecclesiæ duo præficiantur Episcopi, *ibid.*

Can. 9. De præmittendo examine ante Ordinationes, *ibid.*

Can. 10. De ordinatis Clericis lapsis deponendis, *ibid.*

Can. 11. De lapsorum sub gentilibus persecutionibus penitentibus, earumque triplici genere auditorum, subtratorum, & orationibus participantium absque tamen Eucharistiæ participatione, *ibid.*

Can. 12. In eos qui ut se molestis publice penitentia subduerent, relictam malitiam resumpserunt, p. 77.

Can. 13. Nemini penitentia tamen nondum expleto penitentia tempore communionem quam rogat facti Viatici esse denegandam, *ibid.*

Can. 14. De catechumenis lapsis penitentia trienniali subiectiendis, *ibid.*

Can. 15. De Episcopis, Presbyteris, & Diaconis proprias Ecclesias deferentibus ad rediendum compellendis, *ibid.*

Can. 16. De Clericis ab alio Episcopo non ordinandis sine proprii Episcopi consensu ac litteris dimissoriis, sed ad eum remittendis sub canonicis penis, p. 78.

Can. 17. De Clericis usurariis deponendis, *ibid.*

Can. 18. Ne Diaconi Eucharistiam præbeant nisi ex mandato Episcopi, vel Presbyteri: Neve inter Presbyteros sedeant, pag. 79.

Can. 19. De Paulianis conversis denuo baptizandis, atque ita male baptizatis in illa hæresi, *ibid.*

Can. 20. Ut fideles Paschali tempore stantes orent, *ibid.*

Nicanæ Concilii præcipuum decretum de consubstantiali Filio cum Patre, *ibid.* *et* resera qua feceruntur Ecclesiæ Cæsarea a peruecibus Arianorum castris. Ita divinarum personarum consubstantialitas earumque distinctæ hypostasæ theologica eruditione exponitur, *ibid.*

Symbolum Nicanæ fidei, p. 71.

De Nicænarum canonum numero diatriba, p. 83.

Canon temporum ad rationem ineundam festi Paschalis juxta Nicænarum decretum, p. 83. 84.

Nicanum Concilium II.

Nicænarum secundum Concilium, & inter generalia VII. sub Adriano Pontifice cuius Legati in eo præfuerunt ad afferendum in universa Ecclesia imaginum usum & venerationem, procurantibus Irene Imperatrice & Tarasio Constantinopoli Episcopo anni 787. pag. 216. In hac Synodo Cæpronyimi pseudosynodus examinata damnatur, & imago Christi Salvatoris ab omnibus Patribus procumbentibus adoratur.

Can. 1. Sex anteriora Concilia œcumenica confirmantur.

Can. 2. Decernit ut cuncti Episcopi ordinandi, antequam manus impositione consecrentur, promittant sacros Canones a se servatum iri, simulque boni pastoris officia tradit, p. 217.

Can. 3. Prælatorum electiones per vim & potestatem secularium Principum factæ decernuntur irritæ, *ibid.*

Can. 4. Pœna rationis puniendos esse Antichristos, qui Clericos suos injuste arcent a Divinis ministeriis, & templi Dei occludunt, *ibid.*

Can. 5. Ut qui per simoniam promoventur ad Prælaturas, simulque illorum Ordinatores deponantur, & penis canonicis subiciantur, p. 218.

Can. 6. Hoc idem iterat & confirmat, statuitque, ut Synodi provinciarum quotannis saltem semel fiant, *ibid.*

Can. 7. Non esse templa consecranda sine Sanctorum reliquiis, *ibid.*

Can. 8. Excluduntur ab Ecclesia & fidelium communione Hebræi, qui se Christianos simulantes insituta Judaica occulte observant, *ibid.*

Can. 9. Ut libri & Scripturæ contra sacras Imagines aboleantur, p. 219.

Can. 10. Ut deponantur Clerici, qui sine Episcopi licentia in alienas parochias migrant, aut in potentiorum sedes se insnuant, ubi prohibentur, tum a negotiis tum ab adjectis ministeriis, præterquam a liberis & familiaribus crudiendis, & ad pietatem informantibus, *ibid.*

Can. 11. Juber institui in singulis Ecclesiis & Monasteriis œconomos: vero proximi ac immediati Prælati officium illud negligant, in carent superiores Prælati, p. 219.

Can. 12. Prohibet Episcopis aliique Præfatis alienationem rerum Ecclesiæ aut Monasterii, & restitui juber, *ibid.*

Can. 14. Ne ante Episcopi ordinationem inducantur in quamcumque Ecclesiæ Lectores. Adjungit tamen, posse ex consuetudine ab Chorepiscopis ordinari. Et consecratos ab Episcopis Abbates posse minores Ordines sibi subditis Monachis conferre, *ibid.*

Can. 15. Ne quis duabus Ecclesiis addicatur. Ubi scholion susus agit de pluribus vel incompatibilibus præbendis, *ibid.*

Can. 16. De luxu & ornatu corporeo Clericis prohibito, *ibid.*

Can. 17. Ut Episcopi compescant quorundam Monachorum libidinem nova Monasteria extruendi, quibus præsent, etiam si careant opibus necessariis ad fundandum & perficiendum, *ibid.*

Can. 18. Ne in Monasteriis & Episcopis admittantur famulæ, *ibid.*

Can. 19. Ne quisquam ad Sacerdotia & Monasteria pretio recipiatur, *ibid.*

Can. 20. Monasteria virorum & mulierum coherentia nulla permittantur. Consabulationes etiam arceantur, p. 221.

Can. 21. Ne Monachi aut Moniales sine venia Præfectorum ad alia Monasteria se transferant, *ibid.*

Diatriba ad Nicænam hanc Synodum de sacris Imaginibus earumque cultu, *ibid.* & seq.

Nicolaus.

Nicolaus, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ, Carpocratici & Gnostici spurcissimi hæretici, p. 4.

Numerianus.

Numerianus infidus Api foceri sui occiditur, p. 44. n. 26.

Nuptia.

Nuptia illegitimæ inter Lotharium, Lotharii Imperatoris primi posteriorem natu filium, Franciæ Orientalis Regem, & Valdradam pellicem cuius amore Teutbergam uxorem propriam Bosoni filiam repudiavit, duobus approbantibus Gallicanis Conciliabulis Aquisgranensium & Metensium. At Nicolaus Papa primus eas nuptias earumque corruptos approbatores damnavit in Lateranensi Concilio, p. 247. n. 11.

Nuptia altera illegitimæ inter Philippum primum Franciæ Regem & Bertrandum cognatum suam Fulconis Andegavensis adhuc viventis uxorem, quam ut duceret Philippus, ipse legitimum suam uxorem Berthan Comitissæ Hollandiæ filiam repudiavit. Verumtamen Urbanus Papa II. per Legarum suum Hugonem Archiepiscopum Lugdunensem in Concilio Augustodunensi hoc ementium adeoque scandalosum matrimonium, regemque Philippum damnavit, & communione dianovit, quo tamen in contumacia persistente Pontifex in Galliam commigravit, generaleque Concilium apud Claramontem in Alvernis coegit, in quo Rex cum Bertrada a proprii regni præfibus iterum communionem fidelium excisus est. Qui tandem se Deo hominibusque videns execrabilem Bertradam procal a se amovit, p. 287. 288. num. 3. & 4.

Nuptia alia illegitimæ Philippi Augusti Franciæ Regis initæ fuere, qui Gerbergam Danorum Regis filiam dimisit incestis amoribus irretitus Mariæ ducis Moraviæ filia. At Cælestinus Papa III. post admonitum Philippum, & in contumacia pertinacem binos in Galliam Legatos transtulit, qui collecta apud Divionem Synodo Philippum Regem communionem fidelium rescaverunt, totumque regnum interdicto suspenderunt. Qui demum resipiscens dimissam in Moravian Mariam Gerbergam ad se revocavit, p. 248. n. 5.

Nuptia feminarum nobilium castra & munitiones possidentium prohibentur sub excommunicatione, & castrorum ad sicut devolutione cum Patrenis & perturbatoribus pacis in Concilio Tolosano, can. 42. p. 313.

Nuptia Catholicorum cum hæreticis a diversis Conciliis prohibita, p. 104. 105. num. 8. Vide etiam sub littera M. Matrimonium.

O.

Oblaciones non communicantium & quarumlibet impiorum non recipiendæ in Ecclesiâ, p. 51. n. 14.

Oblaciones fratrum dissidentium non recipiendæ in Ecclesiâ, p. 121. can. 93.

Oblaciones eorum, qui pauperes opprimunt, non recipiendæ in Ecclesiâ, *ibid.* can. 94.

Oblaciones defunctorum Ecclesiæ factas, qui retinent aut negant, tanquam pauperum necatores excommunicantur, *ibid.* can. 95.

Oblaciones excommunicatorum rejiciendæ, p. 50. can. 26.

Oblaciones Ecclesiæ in stipendia Clericorum, & in Ecclesiæ reparationem inferendæ, p. 235. n. 4.

Oblaciones ac redditus Ecclesiæ in quatuor partes dividendæ, scilicet in partem Episcopo debitam, in victum ministrantium Clericorum, in elemosinas pauperum, in ornatum, & reparationem Ecclesiæ, p. 285. num. 5. His adde can. de redditibus Ecclesiæ, 12. q. 2. & Clementem Papam I. lib. 2. constituit. Apof. cap. 25. Et Concilium Dalmaticum an. 1199. can. 3. rom. xi. part. 1.

Oblaciones, quæ ad manus Presbyterorum offeruntur, propriæ ipsorum sunt, p. 267. can. 13.

Odenatus.

Odenatus Palmiræ Rex Nisibim, & Carra, & Mesopotamiam de Persis a se fugatis recuperat. Ideoque a Gallieno in consortium Imperii assumitur. Cui defuncto succedit magni animi conjux Zenobia, p. 47. n. 4.

Odoacer.

Odoacer Turcilingorum Rex cum Scythis & Herulis auxiliariis Orestem Imperatorem prælio separatum occidit, ejusque filium Momillum, qui dictus est Augustus, in Campaniam relegavit. Ipse vero se Italia Regem constituit fixa Ravennæ sede regia. Theodoricus Odoacerem sapienter acie vidit Ravennam fugere compulsi, & contra fidem datam adhibuit in convivium interfecit, acceptoque illius regno Ravennæ confedit, p. 129. n. 30.

Officium.

Officium Divinum, quod habitu & quantæ devotione in templo sit perfolendum, p. 120. 121. p. 302. n. 17.

Ab Officiis chori absentes non lucrantur distributiones, & quinam etiam corpore absentes lucrantur distributiones, p. 428.

Cassianus, Historia Ecclesiastica.

Officium sanctæ Inquisitionis contra hæreses, pag. 300. 301. & seq.

Officia Concionatorum, p. 385. n. 9.

Officium Episcoporum est concionari per se, & providere in Ecclesiis concionatores, & sollicitè visitare, p. 434.

Onesimus.

Onesimus Ephesi Episcopus Martyr sub Trajano, pag. 12. num. 3.

Opiniones.

Opiniones utrinque probabiles non esse explodendas evincitur ex can. 48. Concilii Triburiensis, p. 254. n. 14.

Orarium, Orari.

Orarium Ecclesiasticum quid sit, pag. 24. n. 4. & 5. Sacerdotum & Diaconorum gestamen vox dubiæ originis, Latinæ an Græcæ, *ibid.*

Orarii altera significatio est lineæ vel sudarioli ad os vel faciem detegendam, quo etiam utebatur vulgus in theatris & concionibus, ut ibi multis probatur testimonio, *ibid.* num. 6.

Ordinatio, Ordinare, Ordinandi.

Ordinatio absoluta nulli addita Ecclesiæ reprobat, p. 152. can. 6. p. 232. can. 26.

Ordinatio simonica reprobat, pag. 150. num. 13. pag. 233. cap. 19.

Ordinatio alicubi irrita dicitur pro illicita, p. 297. n. 6. Resolvitur gravis difficultas, *ibid.*

Ordinationum servanda interdicta, p. 97. n. 10.

Ordinationes a Schismaticis & Pseudo-Pontificibus factæ declarantur irritæ, p. 281. n. 11. p. 291. n. 2.

Ordinandi debent primum examinari, p. 372. n. 6. p. 406. 407. & 439.

Ordinari nullus debet a suo Episcopo. Si autem ab alio etiam per sui rescriptum non nisi cum testimonialibus proprii Ordinarii, p. 407. n. 50.

Ordinare potest Episcopus non sibi subditum, dummodo hæc duo concurrant: 1. Ut in familia sit hujus Episcopi, fueritque saltem triennio. 2. Ut beneficium statim resipia eidem conferat, p. 406. 407.

Ordinandorum ætates, p. 64. 65. & p. 407. n. 51.

Ordines sacri.

Ordinis Sacramentum. Quinam sint in Ecclesia Græca Ordines, p. 24. n. 3.

Ordinum septenarius numerus semper in Latinis Ecclesiis receptus, *ibid.* n. 1. Ordo Subdiaconatus nec apud Latinos ab initio multis sæculis inter sacros recensitus, *ibid.* num. 2. Acolythi (licet vox Græca sit) non apud Græcos, sed solos Latinos Ordinem constituunt, *ibid.* n. 2. & 3.

Ordines gratis conferantur, nihilque exigatur pro sigillo vel litteris dimissorialibus aut testimonialibus, p. 151. can. 2. p. 404. cap. 1. fess. 21. Ordinum conferendorum diversis ritibus afferuntur & invicem conciliantur. Atque in his quænam sit Ecclesiæ potestas, p. 122. & seq.

Ordines viri Regulares.

Ordinis Cluniacensis auctor Berno, p. 258. n. 22.

Ordinis Camaldulensium auctor Romualdus Classensis Abbas, p. 259. n. 29.

Ordinis Templariorum, auctor Hugo Paganus, pag. 264. num. 29.

Ordinis militaris Hospitaliorum S. Joannis Baptistæ Gerardus Provincialis: deinde Raymundus a Podio nobilis Gallus, *ibid.* n. 29.

Ordinis Pæmostratenium Canonicorum regularium, auctor Norbertus, postea Archiepiscopus Magdeburgensis, p. 279. num. 22.

Ordinis Cisterciensium, auctor fuit Robertus Mollmensemsis Abbas: Dein Stephanus, tandemque Bernardus insignis propagator Claravallensis Abbas, *ibid.* n. 22.

Ordo Fonris-Ebraldi utriusque sexus sub unius Abbatiæ regimine institutus, auctorem habet Robertum de Arbufellis, *ibid.* n. 23.

Ordines Monasticos sexto sæculo instauravit S. Sabbas in Oriente sub regula S. Basilii, & S. Benedicti in Occidente sub propria regula, cui se postea subjecerunt antiquiores, tum Itali, tum Gallicani Turoneses, quos S. Martinus, tum Arelatenses, quos S. Casarius rexit, tum Cassianus, tum Secchardum insularum habitatores, tum Licinenses S. Honorati discipuli, quos incite Trithemius in catalogo virorum illustrium Ordinis Benedictini cap. 279. asseverat, fuisse cum Abbate Caprasio Ordinis & Regula Benedictinæ, p. 170. n. 24.

Ordo Carmelitarum, cui regulam Alberus Patriarcha Jerosolymitanus ex S. Basilii institutis conscripsit, ab Innocentio III. & Honorio III. Pontificibus confirmatur. Quemadmodum etiam Ordines Prædicatorum S. Dominici, & Minorum S. Francisci institutoribus. Ordo pariter apud Florentiam Servorum B. Mariæ Virginis Deiparæ. Præterea Cælestinarum ex instituto Petri Moroni, qui postea dictus S. Cælestinus Papa, p. 297. n. 17.

Hh 2

Ordi-

Ordines præterea duo Redemptionis Captivorum, quorum unus auspiciatus fuit in Gallia sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis, auctoribus Joanne de Matha ex provincia Provincie Theologo Parisiensi, & Felice Valetio, Alter sub titulo Desparæ de Mercede conceptus in Hispania apud Barcionem, auctore Petro Nolasco, ex Gallia oriundo, quos ambos Honorius III. approbavit, *ibid.*

Ordo pariter Augustinianorum isto eodem sæculo approbatus per diploma Alexandri Papæ IV. quo dispersi Eremitæ in cenobiticam vitam sub regula S. Augustini coaluerunt, dato eis primo Generali Priore Lanfranco Sepalano Mediolanensi, *ibid.* n. 17.

Ordinem Minimorum instituit S. Franciscus de Paula an. 1573, p. 354. n. 43.

Ordo Societatis JESU institutionem accepit a S. Ignatio de Lojola plantarum Doctorum & Apostolicorum regularium. Hoc institutum primus auctoritate munivit Paulus III. Pontifex die 27. Septembris anno 1540. deinde Concilium Tridentinum, p. 381. n. 29.

Ordo etiam prodiit regularium Clericorum, quos Theatinos vocant conditore Joanne Petro Carafa, nobili Neapolitano, tunc Episcopo Theatino, (unde nomen his Clericis indium) postmodum autem Romano Pontifice dicto Paulo IV. *ibid.*

His accessere multorum regularium & Congregationum Clericalium reformationes & instituta. Quales sunt Presbyterorum Congregationes per multorum in Ecclesia Dei fructum feraces, quales sunt Romæ exorta per S. Philippum Neri, & Lucetie Parisiorum auspice Petro Berullo Presbytero, omni præconio dignissimo, vitæ Apostolicæ in Galliis inflaturatore, quem Urbanus VIII. Pontifex in amplissimum Cardinalium Ordinem adscripsit. Eius institutum Paulus Papa V. edito Pontificio anno 1613. communit, *ibid.*

Origenes

Origenes ob immensos labores & studia dictus Chalcenterus & Adamantius, arcem doctrinæ in Alexandrina schola tenuit doctissimorum ejus sæculi etiam Christianis infensorum præconis celeberrimus Plotini, Amelii, & Porphyrii, p. 44. n. 31. Idem seipsum mutilavit, ac eunuchum fecit. Qua ex causa Demetrius Alexandrinus Præsul graves querimonias adversus illius ordinarios Cæsariensem & Jerusalemitanum excitavit, p. 72. n. 1.

Origenes errores a Theophilo Alexandrino, Epiphano & Hieronymo proscripsi. Indeque orta dissidia inter Theophilum & Joannem Chrysostomum Constantinopolis Episcopum, pag. 126. num. 9. & seq. Origenem præterea cum Didymo & Evagrius damnavit sub Justiniano primo Synodus œcumenica quinta.

Osius

Osius Cordubensis Episcopus Constantini Magni catechistes missus in Orientem Legatus Apostolicus multorum Conciliorum præses miserando lapsu subscripsit Arianorum formulæ in Sirmienis pseudo-synodo, p. 60. n. 21. p. 102. n. 3.

Otho Cæsar

Otho Cæsar a Vitellio Imperio simul vitæque privatur, pag. 4. num. 20.

Otho I.

Otho I. Saxo a Joanne Papa XII. insignia cepit Imperii, victoriis clarus Bohemos Sclavosque perdomuit. De Lotharingis, Flandris, & Francis insignes victorias retulit. Berengarium Italie Regem spoliavit. Adalbertum Berengarii filium acie fudit. Græcos Apulia & Calabria vincendo exegit, pag. 256. num. 14. Idem servitutis jugum Romanæ Ecclesiæ cervicibus imposuit: dum auctoritate sua abutens decretum Romano Concilio extorsit, prohibens sub nullitate actus electionem fieri Romani Pontificis absque suo successorumque consensu. Quapropter exautorato Joanne XII. adhuc vivente Leonem dictum VIII. illi suffecit, & Prælatuum investituræ sibi suisque successoribus attribuit; Benedictum vero VIII. post Joannem XII. obitum electum legitime Pontificem in Saxoniam captivum abduxit, & in carcere detinuit, in quo vivere desuit, *ibid.* num. 14. p. 258. num. 28.

Otho II.

Otho II. præcedentis filius contra Græcos Saracenorum auxilium Apuliam & Calabriam repetentes, infelicissime dimicavit, quo ex certamine vix fuga evasit. Et subinde Romæ diem clausit extremum, *ibid.* n. 29.

Otho III.

Otho III. a Gregorio Papa V. natione Germano Romæ coronam accepit Imperii. Ambo simul cum essent affinitate juncti, convocato Romæ Concilio, cujus acta intercederunt, ea tractarunt, ut scribit Sigibertus, quæ ad Imperii jura & regimen pertinent. Cumque Othoni nulla prolis spes esset, ne ipso obeunte Germania Principum & populorum contractis studiis discinderetur, ibi constitutum fuisse tradi-

tur de successore per Septemvirorum comitia deligendo, *ibid.* n. 30. Othonis hujus III. iusta amputata fuit cervix Crescentio, qui diuturno tempore sub titulo Consulibus occupata Adriani mole Romam servituti subjecerat; quamvis Otho ipsi juratam fidem dedisset incolumis vitæ, si sui cum arce deditorem faceret. Cujus perfidie Otho impostam sibi a Sancto Romualdo severam penitentiam transigendæ in cilicio cum solo pane & aqua intra Monasterium quadragesimæ, pedestrisque ad ædem Archangeli Michaelis in monte Gargano itineris fideliter peregit, *ibid.*

Otho IV.

Otho quartus primum ab Innocentio III. Pontifice expetit & coronatus, deinde Romana jura violans ab eodem communione fidelium excisus, bellum movit adversus Franciæ Regem Philippum Augustum, a quo gravi internecione superatus ad Bovinarum oppidum vix fuga se proripuit anno 1214. Quo eodem die alterum apud Andegavos commissum est prælium inter Joannem Angliæ Regem & Ludovicum Philippi Augusti filium, quo Angli post diram suorum stragem penitus desiti sunt. Francorum copie utrinque adversarii longe impares fuerant numeroque inferiores. Convenit autem fuerat inter Othonem & Joannem, ut si victoria utriusque contigerit, Franciæ regnum æquis partibus inter se dividerent, p. 294. n. 1. & 2.

P

Pactio.

Pactioes cum his, quos patroni præsentant, damnantur ut simoniacæ & sacrilegæ, p. 322. can. 34. Pactioes contribuendi aliquod temporale ad ingressum Monasterii quondam simoniacæ vel licitæ, p. 308. & seq.

Palestina.

Palestina recuperandæ gratia multiplicia sacra bella, pag. 294. & seq.

Pallium.

Pallium insignis sublimioris Pontificiæ dignitatis, aliter dictum superhumale, Græcis *ἐπιτομιον*, significat boni pastoris officium, quatenus e lana textum est, ut scilicet oves, quæ erraverunt, suis humeris reporter ad caulam, p. 114. Solus Papa illud ubique locorum & temporum gestat, & ad Metropolitanos transmittit, non nisi diebus & actis solemnioribus gestandum, *ibid.* Pallium ad Petrum Archiepiscopum Aquilensensem transmissit Paschalis Papa II. diebus solemnioribus in Missis gestandum, in quibus septuaginta duobus Magdalene & sancti Maximini unius ex septuaginta duobus Christi discipulis, anno 1108. p. 286. n. 6.

Pamphilus.

Pamphilus ad Cæsarem Palestinæ Martyr sub Maximino p. 58. n. 9. hujus sibi nomen ascivit Cæsarensis Eusebius sicut Cæcilius Cyprianus.

Pantenus.

Pantenus Alexandrinæ scholæ moderator ab Alexandrino Antistite in Indiam mittitur ad prædicandum Evangelium, p. 44. num. 37.

Papiense Concilium anni 1423.

Papiense Concilium indixerat Pontifex Martinus V. sed ingruente peste Senas translatus est, nec tamen ibi profectu-um fuit ob schismatis metum, quod Alphonsus Aragonum Rex inflaturare comminabatur in gratiam Petri Lunensis, p. 359.

Parisiense Concilium III.

Parisiense Concilium tertium anni 557. p. 190. usurpatores excommunicat ac detentores bonorum Ecclesiæ, can. 1. Itemque res proprias Episcoporum, quæ res Ecclesiæ noscuntur, usurpantes, anathemate ferit, quod idem decernit etiam de occupantibus res proprias Sacerdotis, can. 22. Concilium Aurelianense II. anni 538. & Concilium Vasionense anni 442. can. 4. p. 147. Item Concilium Agathense can. 4.

Parisiense Concilium V.

Parisiense alterum Concilium numero quintum anni 615, p. 197. Can. 1. De novo Episcopo canonice & citra simoniam eligendo per Metropolitanum & Suffraganeos Episcopos, & populum civitatis: alioqui si vis potestatis vel simonia intervenerit, nulla electio, *ibid.* Can. 2. Ne vivens Episcopus sibi successorem eligat. Et ne viventi Episcopo successor detur, *ibid.* Can. 3. Ne Clericus adversus Episcopum suum ad potentiores recurrat, *ibid.* Can. 4. Ne ullus iudicium sine consensu Episcopi Clericum distringat, *ibid.*

Can. 8.

Can. 8. Ne quis bona Episcopi vel inferioris Clerici invadat, donec de illius testamento vel obligatione confiterit: sed interim sub Archidiaconi vel depositarii Clerici tutela custodiatur, p. 198.

Can. 10. Ut piz Clerici defuncti dispositiones confirmetur, *ibid.*

Can. 11. De Monachis vagis in proprium Monasterium reducendis, *ibid.* Canon Chalcedonenfis IV. p. 151. 152. & Quinifexti Concilii can. 42.

Can. 14. Repeccentur, quæ inter Christianos interveniunt inceltæ conjunctiones, p. 198.

Parisiense Concilium anni 1429.

Parisiense Concilium anni 1429. Martino V. Pontifice bello fervente inter Francos, & Anglos, p. 360.

Can. 1. Ut Divina Officia horis congruentibus devote celebrentur, *ibid.*

Can. 2. Devitent Clerici profana colloquia intra Ecclesiam, & ludos indecoros, qui certis diebus in illa fiunt, *ibid.*

Can. 4. Ut Canonici assidui sint in horis canonicis, si minus distributionibus privandi, *ibid.*

Can. 7. Ut vasa & suppellectilia Ecclesiæ ac linteamina munda sint, p. 360. Vide can. 19. Lateranensem, p. 302.

Can. 25. Ut Dominicæ & Festi dies a cunctis fidelibus sancte observentur, ut abstineatur ab operibus servilibus. Reprobatur abusus, quo credunt marescalli & barbitonores, licere sibi sua ministeria illis diebus citra necessitatem exercere, pag. 361.

Can. 27. Quætorum elemosinarum recensentur multimodi abusus, *ibid.* Sed eorum nomen & exercitium consultus tandem abolevit Concilium Tridentinum, sess. 21. cap. 9.

Can. 28. De Confessione sacramentali in quinque solemnitatibus anni præter festa Paschalia frequentanda, *ibid.*

Can. 29. Ut medici suos ægrotos ad confessionem adhortentur. Vide in voce Medici, *ibid.*

Can. 30. Ut turbantes jurisdictionem Ecclesiæ singulis diebus Dominicis publice denunciatur excommunicati, *ibid.*

Can. 32. De matrimoniis intra Ecclesiam celebrandis, *ibid.*

Can. 33. Ne facile super bannis matrimonialibus dispensetur, *ibid.*

Can. 35. Ne laici in Divinis Officiis inter Clericos se immisceant, p. 362.

Can. 36. Ne iudices sæculares in suis carceribus Clericos detineant, sed remittant ad Iudices Ecclesiasticos, *ibid.*

Can. 37. De tuenda & conservanda Ecclesiastica jurisdictione, *ibid.*

Parisiense Concilium anni 1528.

Parisiense Concilium alterum anni 1528. Cujus prior pars pertinet ad Catholicæ fidei decreta, ingruente tunc in regno hæresi Lutherana, p. 385.

Can. 2. De ætate, moribus & scientia promovendorum discutiendis, *ibid.*

Can. 5. De cautionibus adhibendis circa litteras dimissorias, p. 386.

Can. 6. De promotis ante legitimam ætatem aliisque incapacibus suspendendis, & delinquentibus coerendis, *ibid.*

Can. 7. De promotis in curia Romana absque dimissoriis vel attestationibus proprii Episcopi suspendendis, præmissa inquisitione ætatis, morum, scientiæ, & tituli, *ibid.*

Can. 8. De accuratio illorum examine, qui ad Parochialia beneficia vocantur, *ibid.*

Can. 9. De indignis a beneficiis repellendis, *ibid.*

Can. 11. Rectores Ecclesiarum esse compellendos, ut refideant, p. 387.

Can. 12. Ut Parochi admoneant Perochianos, ut Missæ & Sermoni parochiali interfint, & Sacramenta devote frequentent. Vide infra ex Tridentino sess. 24. de reformat. cap. 4. *ibid.*

Can. 30. De Confraternitatibus novis non facile admittendis, & veteribus reformandis, *ibid.*

Can. 31. Excommunicationes ne ferantur nisi ad graves causas, *ibid.* Vide cap. 3. de reform. sess. 25. Concilium Tridentinum.

Parochus.

Parochorum residentia, p. 387. can. 11. Parochi doceant plebem & explicant res fidei vernacula lingua, & quanta devotione & preparatione accedendum sit ad Sacramentum. Si autem Parochi admoniti huic officio desint, potest Episcopus assignatis certis stipendiis deducendis ex redditibus Clericum committere, qui munere isto fungatur, p. 396. n. 9. Non permittat Parochus quemquam in sua Ecclesia conacionari, nisi facultatem prædicandi ab Episcopo habeat, p. 422. tit. 5. Nec admindulares Sacerdotes ad Sacramenta in sua Ecclesia ministranda, nisi Episcopo oblatos, & ab eo probatos, p. 423. cap. 8. Parochi caveant ab ebrietate, *ibid.* tit. 8. cap. 1. Parochus si alio oleo quam infirmorum ægrotum unxerit, debet errorem emendare denuo unguendo, p. 424. 425. Parochus caveat, ne in unguendo infirmo moram trahat, *ibid.*

Passusii, Historia Ecclesiastica.

Parochus tempore pestis necessitatibus invigilet infectorum, aut per morbi suspicionem inclusorum, p. 425. 426.

Parochus proprius si defunctus suam alibi sepulturam elegerit, jus habet educendi domo defuncti corpus, & in Ecclesiam, in qua electa fuerit sepultura, deducendi, ibique dimittendi, salvo jure quartæ funerariæ, aliisque pro consuetudine locorum, p. 436. tit. 16. & p. 285. n. 5.

Parochus festis diebus per meridiem catechizet pueros & puellas, p. 425. n. 5.

Parochus admoneat susceptores ad imbuendum fidei doctrina infantes in baptismo susceptos, p. 438. n. 2. Sunt enim infantes parochi & susceptores ad doctrinam fidei & Orationis Dominicæ, secundum S. Augustinum, & ad Symbolum Apostolorum, & ab bonos Christianosque mores, lib. 2. Cap. Caroli, p. 232. & 236. can. 19.

Parochus ne sit in sua Ecclesia patrius, neque in sua Diocesi Episcopus, neque ullibi monachus aut monialis, p. 438. num. 3.

Parochus antequam baptizet, inquiret, an infans aqua perfusus alibi sit, & quamobrem, & quamnam verborum forma, *ibid.* Advertat ne in baptismo nomina imponantur paganorum, *ibid.*

Parochi officia Burgigalense Concilium sigillatim. exequitur, pag. 434. tit. de Parochis. Et Rhenense, p. 431. 432. n. 3. & scholium.

Parochianorum expensis & sumptu ædificantur parochorum domus, p. 437. n. 6.

Parochis munita sua vel ætate, vel morbo, aliove casu obire non valentibus substituat Episcopus Vicarios cum stipendiis congruis, non tamen cum jure successionis: hoc enim solus Papa potest, & solet in Vicariis Episcoporum adiutoribus, *ibid.* n. 6.

Sed si Parochus per malitiam, aut per voluntariam negligentiam, aut in flagitiis pertinaciam se indignum præbeat, Episcopus illum juridice deponet, novumque Parochum providebit ex officio, *ibid.*

Parochus curam habeat particularem pauperum parochiæ, infirmorum, orphanorum, puellarum nubilium, viduarum, senum & miserabilium personarum, eique elemosinas procurare non negligat, p. 443. n. 7.

Paschalis dies.

Paschalis diei diversa olim observatio in schisma degeneravit. De litteris formatis Paschalibus, per quas quotannis omnibus Ecclesiis dies Paschæ indicetur, p. 21. num. 6. Joannes Apostolus, Polycarpus Smyrnenfis Episcopus, Polycrates Ephesus alique Orientales die Lunæ mensis Martii decima quarta occurrunt. At Occidentales non nisi consequenti die Dominico: sed Victor Romanus Episcopus communione fidelium summovit Orientales, quotquot veterem ritum cum Judæis profitebantur, quantumvis amore pacis diffunderet Irenæus, ne schisma subnasceret irreconciliabile.

Multa in utramque partem refert habita Concilia Eusebius Cæsariensis Episcopus. Joannis quidem Apostoli disciplina fuit ad tempus dispensatoria, quin etiam ceteri Apostoli præsertim Petrus & Paulus, qui primis Ecclesiæ temporibus legalia dispensative servarant in Occidente, tamen Paschale festum in diem Dominicum reducere, p. 11. n. 2.

Sed in Concilio Nicæno dissenso illa prorsus extincta est. Et deinceps observata sunt apud Christianos rationes epactarum & enneadecateridum, & embolismorum ad investigandum Pascha, p. 83.

Paschalibus festis eulogiæ non distribuuntur, p. 28. num. 5. p. 106. can. 14.

Patronus.

Patroni vetantur pacifice de certa summa a præsentando persolvenda, id enim simoniacum est, p. 331. can. 34.

Patroni hæredes non in capita, sed in stirpes succedunt quoad jus patronatus, p. 339. n. 12.

Patrono jus præsentandi, sed non conferendi competit, & qua vice contrulerit, amittit jus nominandi, pag. 341. can. 30.

S. Paulus.

Pauli five Sauli admirabilis apud Damascum conversio, pag. 8. num. 6.

Paulus quamplurimas ubique fundat Ecclesias, p. 2. n. 10.

Idem elemosinas collegit, ut fidelibus in Palestina impertiret tempore famis, *ibid.*

Idem benevole exceptus a Jacobo minore Apostolo Jerusalemis in templo cum quinque Nazareis sanctificatur, *ibid.*

Adversus eum Judæi concitantur, & ab eis crepus Cæsarem appellavit, *ibid.*

Roman navigat, & auditus a Nerone dimittitur, *ibid.*

Una cum Petro martyrium Romæ subit, *ibid.*

Pauli excursiones recensentur, p. 3. n. 13.

Paulus dissensiones ortas inter Judæos & Gentiles conversos sedare satagit, & Jerusalem ad Petrum recurrere consultit, *ibid.* n. 14.

Paulus cum Barnaba primum peregre vadit. Deinde ex quo diversa intere itinera, Paulo Silas comes adiungitur, *ibid.* n. 14. Paulus Athenas ingreditur, ibique Dionysium alioque convertit, *ibid.* n. 17.